

нитѣ си пари и тръгналъ изтощень за града да купи лѣкарства на болното, съпроводилъ го и дяволтъ, та дано по пѣтя го излъже да свали отъ леглото на сина си свѣтлата икона и съ това да отнеме последната му рожба.

Бащата и дяволтъ стигнали въ града. Отбили се въ аптеката, кждето селянинтъ оставилъ срещу лѣкарството последнитѣ си пари. Когато си тръгнали обратно, бащата се спрѣлъ и загледалъ въ прозорцитѣ на единъ свѣтло боядисанъ дюкянъ. Вжтре били наредени блѣскави играчки за момченца и момиченца. До розовитѣ кукли блѣскали барабанчета, пушки, топове, жельзнички. . .

— Колко би се радвало моето момченце, ако да имаше ей тамъ оная сабичка, или онова пишовче съ червения спуськъ, или онзи тамъ войникъ съ златнитѣ медали и червена фуражка! — въздъхналь си селянинтъ.

— Азъ мога да ти направя такава сабичка и сжщо такъвъ пишовъ за твоео момченце, — обадилъ се до него дяволтъ, и тозмигъ се превърналь на работникъ.

— Кой си ти? — стресналь се бащата, който никакъ не виждаль, че до него върви нѣкой.

— Азъ съмъ простъ работникъ на детски играчки, — отговорилъ дяволтъ, — и преди малко те чухъ какво си въздъхна.

— Дааа! — провесилъ глава бащата и си тръгналь, а до него тръгналь дяволтъ. — Бихъ искаль да направисъ една сабичка за моето момченце, което лежи болно у дома. Но нѣмамъ пари. Азъ съмъ бедень и последнитѣ си пари дадохъ за тѣзи скжпи лѣкарства.